

LA PORȚILE DESCHISE 7

1 - Ascultarea explicațiilor 13

2 - O discuție cu instructorul 29

3 - Un acord 45

4 - Într-un oraș bizar 63

ELIBERAREA

5 - O procedură de selecție 79

6 - O experiență de învățare 95

7 - O priveliște dureroasă 109

8 - O intervenție neașteptată 123

9 - Prigonitorii invizibili 137

10 - O experiență de învățare 149

11 - O experiență de învățare 163

12 - O misiune de iubire 177

13 - O familie se întrunește 195

14 - Un eveniment extraordinar 211

15 - În sfârșit vine ajutorul 225

16 - Vrajitorie periculoasă 239

17 - Asistență fraternă 251

18 - Cuvintele unui binefacător 265

19 - O lecție 279

20 - Rendez-vous 293

de spiritul
Andre Luiz

Cuprins

LA PORȚILE DESCHISE7

1 – Ascultarea explicațiilor13

2 – O discuție cu Instructorul29

3 – Un acord45

4 – Într-un oraș bizar63

5 – O procedură de selecție79

6 – Observații și noi descoperiri.....95

7 – O priveriște dureroasă 109

8 – O intervenție neașteptată..... 123

9 – Prigonitorii invizibili 137

10 – O experiență de învățare 149

11 – O experiență neprețuită..... 163

12 – O misiune de iubire 177

13 – O familie se întrunește..... 195

14 – Un eveniment extraordinar.... 211

15 – În sfârșit vine ajutorul 225

16 – Vrajitorie periculoasă..... 239

17 – Asistență fraternă 251

18 – Cuvintele unui binefăcător 265

19 – O lecție inestimabilă 279

20 – Rendezvous 293

– 1 –

Ascultarea explicațiilor

Eram adunați în marele auditoriu al unei instituții educaționale. Ministrul Flacus ne privea cu un magnetism plăcut, invitându-ne să reflectăm asupra cuvintelor sale. Împreună cu câteva zeci de colegi venisem să ascult prelegerea sa lămuritoare și nu era nicio îndoială că urma să fie de un interes profund.

Eram liberi să punem oricând întrebări legate de subiectul în cauză și să folosim orice informație relevantă pentru noul demers pe care urma să-l facem.

De multă vreme auzisem comentarii cu privire la coloniile purgatoriale, ce erau foarte bine organizate pentru munca de ispășire pentru care fuseseră întemeiate, aducând laolaltă mii de suflete înlănțuite acolo în urma faptelor lor greșite. Instructorul Gubio, care era așezat tăcut lângă noi, ne permisesse în cele din urmă să-l însoțim într-una din aceste colonii uriașe.

Interesați de cuvântarea fluentă și captivantă a vorbitorului, i-am urmat cursul gândirii cu acea

expectativă înțelegătoare a elevului care nu dorește să piardă niciun cuvânt din învățătura primită. O stare de atenție și de seninătate se putea citi pe fețele tuturor celor prezenți. Fiecare suflet aflat în auditoriu era un candidat pregătit să-și asiste surorile și frații torturați în întuneric...

Solicitându-ne întreaga atenție, Ministrul a continuat cu încredere:

— Spiritele superioare care doresc să se angajeze în muncă substanțială și consecventă în numele spiritelor inferioare nu pot folosi aceleași arme precum acestea din urmă. În caz contrar, ele vor coborî la același nivel cu acestea. Rigoarea aparține celor care oferă învățatură, însă dragostea este însoțitorul celor care slujesc.

Știm că, cel mai adesea, educația acționează dinspre periferie spre centru, însă adevărata muncă de renaștere lăuntrică se petrece în sens invers. Atât educația, cât și renașterea lăuntrică sunt hrănite și controlate de forțe mentale aproape necunoscute.

Mintea umană interacționează cu conceptele de putere mentală și electricitate. Dar diferența este că, deși omul a învățat să controleze electricitatea în procesul de dezvoltare continuă de pe Pământ, el este aproape complet inconștient de puterea sa mentală. Iar aceasta ne conduce fiecare activitate din viață.

Prin urmare, strict vorbind, nu există tărâmurile infernale conform vechiului model teologic – tărâmurile ce sunt locuite în veșnicie de spirite rele din toate epocile. În schimb, există sfere ale întunericului în care se adună conștiințele amorțite de ignoranță, acestea fiind practic înghețate într-o stare de trândăvie condamabilă sau trăiesc confuze în eclipsa temporară a propriilor lor înclinații și motivații. Disperate și rebele, ele au creat

regiuni de agonie reparatorie. Însă asemenea ființe nu pot fi regenerate doar prin puterea cuvintelor. Ele au nevoie de un ajutor eficient, ce le poate modifica cursul vibrațional lăuntric, și astfel să le fie ridicat nivelul de simțire și gândire.

Mulți gânditori eminentei au trasat instrucțiuni pentru salvarea sufletelor, dar considerăm că există mai mult decât suficiente asemenea scripturi în toate zonele cunoașterii terestre. Acum avem nevoie de ființe care pot ghida gândirea umană către tărâmurile superioare. A ne angaja în acest demers stimulați doar de valorile culturale ar însemna să ne bazăm pe tehnocrație, ce urmărește doar mecanizarea vieții; iar acest lucru înseamnă distrugerea semințelor bune ale unei vieți eterne, spontane și mulțumitoare.

Niciodată nu s-a dus lipsă de mari politicieni și de venerabili lideri. Ei răzlesc printre mulțimile de oameni, îi provoacă sau îi organizează în regimente. Dar nu uitați că organizarea umană în sine nu răspunde nevoii adevărate a ființei eterne.

Pericle, omul de Stat care a dat numele unei epoci, a realizat o muncă educațională constructivă cu grecii; cu toate acestea, el nu le-a diminuat firea bățăioasă și pofta de supremație. În consecință, el a ajuns să sufere de o mâhnire cumplită.

Alexandru cel Mare a organizat un imperiu vast și a întemeiat o civilizație remarcabilă; cu toate acestea, el nu a reușit să-și oprească generalii din a provoca conflicte sângeroase, ce au dus la prădăciune și moarte.

Augustus cel Divin a unificat Imperiul Roman pe fundații solide, stabilind un program politic avansat în numele tuturor, dar nu a reușit să alunge din Roma atitudinea nebunească de stăpânire cu orice preț.

Constantin cel Mare, susținător al creștinilor lipsiți de apărare, a oferit un nou standard de viață planetei; cu toate acestea, el a eșuat în a transforma atitudinea detestabilă a celor care duceau război în numele lui Dumnezeu.

Napoleon, dictatorul, a stabilit noi metode de dezvoltare materială pe întreaga planetă, în schimb el însuși a rămas prins în ghearele tiraniei, din cauza lăcomiei sale.

Pasteur, omul de știință, a sprijinit și a apărut sănătatea trupului uman, dedicându-se cu altruism combaterii junglei microbilor; însă nu a reușit să-și oprească contemporanii din a se ruina unii pe alții prin competiții nemiloase, inexplicabile.

Ne confruntăm cu o lume care pare civilizată la suprafață, o lume care se manifestă zgomotos nu doar pentru cei care predau Binele Dumnezeiesc, ci în special pentru cei care îl practică. Este absolut esențial ca torenții de compasiune

cerească să cadă asupra izvoarelor de cultură din văile Pământului, ridicând munți de iubire și abnegație.

Hristos strălucește nu doar prin învățăturile Sale sublimе, ci și datorită vieții Sale exemplare. Dacă Îl urmăm, trebuie să avem curajul de a-i susține și salva pe ceilalți, coborând în cotloanele abisului.

Nu departe de acest loc de pace relativă, milioane de ființe trăiesc în tărâmurі ale întunericului, în deziluzie și disperare, strigând după compasiune... De ce să nu aprindem o lumină pioasă în noaptea în care sunt cufundați fără ghidare? De ce să nu semănăm speranță în inimile celor care și-au pierdut încrederea în sine?

De aceea, în fața acestor colectivități imense care se roagă cu părere de rău pentru îndreptare, ajutorul vindecător nu poate aștepta. Suntem spirite încă infinit de modeste și de imperfecte pentru a ne proclama brusc candidați pentru lumea îngerilor.

În comparație cu măreția insondabilă a milioanelor de sori ce ascultă de legile dumnezeiești și suverane din întregul Univers, Pământul nostru, cu toate tărâmurile de materie ultra-fizică ce îl înconjoară, este precum o mică portocală la poalele munților Himalaya. Iar dacă ne comparăm cu sublimul spiritelor din ordinele superioare, care guvernează prin înțelepciune și sfințenie, nu suntem decât o bacterie controlată de impulsul de foame și de magnetismul iubirii. Cu toate acestea, ridicați la înălțimile inteligenței, suntem bacterii care visează la o creștere personală nesfârșită.

În timp ce ființele umane – frații și surorile noastre – sunt cuprinse de venerație în fața atomului, noi, ca spirite în afara corpului grosier, studiem aceeași energie de pe un nivel inimaginabil de către știința pământească actuală. Suntem călători într-o dezvoltare infinită și de-abia

Respectăm dreptul fiecărei persoane să aibă propria opinie. Începem să probăm puterea mentală ce condiționează manifestările în cele mai variate planuri ale naturii.

Deși suntem încă supuși legii ce ne îndeamnă să ne întoarcem în planul fizic, am asimilat recapitulări și lecții multiseculare pentru multe milenii.

Acum știm că spiritul uman, luat ca întreg, a avut capacitatea de a raționa de exact 40 de mii de ani... Cu toate acestea, cu același imbold furios cu care neanderthalii s-au omorât unii pe alți cu topoarele, oamenii din timpurile moderne – considerate a fi epoca glorioasă a puterilor lumești – își extermină frații și surorile cu arme de foc. Cronicarii cât de cât înzestrați cu principii religioase consideră această anomalie sinistrală ca fiind simpla îndărătnicie a cărnii firave și imperfecte, ca și cum trupul uman este o persoană în veșnicie diabolică. Cu toate acestea, ei au trecut cu vederea faptul că această materie densă este un întreg, și el conține nenumărate vieți inferioare ce trec prin procesul de dezvoltare, creștere și eliberare.

Pe Pământ mintea funcționează ca și cum ar fi sedată de narcoticele periculoase ale iluziei; însă o putem ajuta să perceapă și să realizeze faptul că spiritul continuă să vibreze pe toate nivelurile existenței.

Fiecare specie existentă, de la cristale la ființa umană, de la ființa umană la îngeri, cuprinde în ea nenumărate familii de viețuitoare ce operează pe frecvențe specifice ale Universului. Iar iubirea dumnezeiască le atinge pe toate, precum lumina soarelui care-l îmbrățișează pe înțelept, dar și pe vierme. Totuși, cei care trec la o sferă mai înaltă rămân conectați cu cei aflați imediat mai jos de ei.

Regnul vegetal apelează la regnul mineral pentru a se susține și evolua. Animalele folosesc plantele în creșterea

lor. Oamenii se ajută unii pe alții pentru a crește mental și pentru a-și continua evoluția. Toate regnurile vieții – tot ceea ce cunoaștem pe Pământ – se agonizează unele pe altele, se torturează și se devorează reciproc, astfel încât calitățile spirituale să se dezvolte, să strălucească și să reflecte lumina dumnezeiască.

Învățătorul Ministrului a făcut o pauză lungă, ne-a privit cu bunătațe și a continuat:

— Însă... dincolo de condiția umană, dincolo de limitele senzoriale care stăpânesc sufletul încarnat, protejându-l cu grijă printr-o vedere limitată și o capacitate binefăcătoare de a-și uita trecutul, începe un vast imperiu spiritual: lumea vecină a omenirii. Aici sălășluiesc milioane de spirite imperfecte, ce împart cu viețuitoarele Pământului condițiile locuibile ale suprafeței acestuia. Ființele umane aflate pe o lungime de undă vibrațională diferită se folosesc de mințile încarnate cu ajutorul a nenumărate grupuri de creaturi ce sunt la fel de semiconștiente în responsabilitate și la fel de incomplete în virtuți precum ființele umane în sine.

Deoarece aduce laolaltă milioane de vieți embrionare, materia este o condensare de energie, ce servește imperativelor unui „sine” ce prezidează asupra destinului său. De la hidrogen la ansambluri atomice complexe, puterea spiritului etern acționează precum o manetă de ghidare pentru protoni, neutroni și electroni, de-a lungul căii infinite a vieții. Spiritul întrupat și înzestrat cu inteligență dăinuie în sfera umană într-o regiune tranzitorie menită nevoilor sale de progres și perfecțiune, în care protoplasma îi oferă uneltele pentru muncă, dezvoltare și expansiune. Cu toate acestea, în același spațiu materia se extinde pentru a-și asuma alte stări, în

care mintea dezîncarnată, în călătoria sa de dobândire a cunoașterii și a virtuții, rămâne prinsă în sfera fizică, căutând să o domine și să o absoarbă, stabilind astfel un conflict imens de gândire, de neconceput pentru ființele umane obișnuite.

Frustrați în aspirațiile lor de stăpânire deșartă asupra locuinței lor paradiziace, bărbați și femei din toate climatele și civilizațiile se întâlnesc și se ciocnesc în această regiune, în care activitățile lor pământești continuă așa cum s-au obișnuit. Ei aleg să domine asupra Pământului, ca și cum ar fi singura fericire demnă de cucerit. Din cauza permanentei discordii dintre ei, acești copii rebeli ai Providenței caută să discrediteze măreția dumnezeiască, iar prin aceasta își stimulează puterea autocratică a inteligenței lor rebele și vanitoase. Ei caută să se folosească de activitățile lor pământești pentru a perpetua la nesfârșit ura, rebeliunea, vanitatea și criminalitatea, ca și cum planeta, în manifestarea ei inferioară, ar fi singurul paradis care nu s-a supus complet toanelor lor. Înrobiți de propria lor ignoranță, în care frica, viciile, cruzimea, suferința și persecutarea reciprocă le distrug forțele și

le irolesc timpul, ei nu-și dau seama cât de gravă este condiția lor.

În afară de dragostea adevărată, fiecare uniune este temporară, iar războiul va fi mereu starea naturală a celor care persistă în rebeliune. Un regat spiritual divizat și torturat înconjoară experiența umană din toate direcțiile, iar scopul lui este de a-și mări țărâmul permanent de tiranie și putere.

Știm că Soarele emite radiații care susțin viața la milioane de kilometri depărtare. Indiferent de condițiile materiei în care suntem cufundați, trebuie să ne amintim că cele mai rudimentare forme de existență din sistemul nostru, de la vârfurile pline de soare până la peșterile cele mai adânci, sunt supuse influenței sale.

La fel ca în cazul marilor corpuri cerești, din punct de vedere spiritual suntem și noi pe calea către apogeul evoluției și experimentăm radiațiile emise de fiecare dintre noi. În acest proces variat de intersectare, atracție, magnetizare și respingere, lumile și sufletele progresează într-o colectivitate universală.

În această realitate activitatea noastră pământească se desfășoară într-un câmp de influențe pe care nici măcar noi, spirite aflate în țărâmuri superioare, nu le putem înțelege întru totul.

Incapabili de a se ridica din mormânt direct către Ceruri, acești copii ai disperării s-au organizat în vaste colonii de ură și decădere morală, luptându-se pentru controlul asupra Pământului. Ca și noi, ei dețin un mare și neprețuit patrimoniu intelectual; iar precum îngerii căzuți ai Științei, ei caută mai presus de toate degradarea procesului dumnezeiesc care ghidează evoluția planetară.

Adânc înrădăcinați în pasiuni întunecate ce le distrug conștiința, spiritele ale căror minți sunt înrobite de

răzvrătire caută în zadar să submineze Armonia Dumnezeiască, creând chisturi de viață inferioară pe Pământ. Ei cunosc nenumărate moduri de a tulbura, răni, distruge și întuneca. Ei subjugă lucrarea benefică a reîncarnării în mari sectoare de ispășire, și se folosesc de factori de discordie împotriva fiecărei personificări a scopurilor sublime pentru care Dumnezeu ne-a creat acțiunile.

Bărbații și femeile care, în momente de parțială desprindere de trupurile lor, au reușit să perceapă existența acestor spirite rebele, s-au întors rapid în trupurile lor, înfricoșați de priveliștea teribilă, și au răspândit ideea unui iad crud și fără margini, care ne așteaptă în zone sinistre după moartea fizică.

Inspirându-se din teologia tradițională, mintea copilărească, însuflețită de tandrețea paternă a Providenței, nu ar putea niciodată să înțeleagă esența realității spirituale care ne guvernează destinele.

Puțini înțeleg că moartea este doar o modificare a trupului; chiar mai puțini sunt aceia – deși sunt dintre cei mai învățați oameni religioși – care sunt suficient de înțelepți să trăiască în acest vas fizic (trupul uman) conform principiilor superioare pe care le-au adoptat. A venit vremea să proclamăm vechile adevăruri urechilor bătrâne și noile adevăruri urechilor tinere ale inteligenței lumești.

În calitate de moștenitori prezumtivi ai coroanei cerești, ființele umane sunt propriile lor călăuze de-a lungul căii evolutive. Între spiritele apropiate de starea angelică și primitivii încă limitați de iraționalitate se află mii de niveluri și de frecvențe ocupate de rațiune și sentimente de o foarte mare varietate. Există un flux luminos și minunat de spirite încarnate și dezîncarnate care se află pe calea

către desăvârșirea spirituală, cântând imnuri glorioase ce laudă viața în întregul ei – munca valoroasă, nemurirea, frumusețea și speranța; dar există și un alt flux, unul întunecat și plin de suferință, care țintește să coboare în cotloanele întunecimii spirituale, împrăștiind necazuri, descurajare, discordie, umbre, și care plătește tribut morții.

Deoarece suntem încă spirite imperfecte, îi urmăm pe cei cu care rezonăm și culegem fie roadele ascensiunii și ale victoriei, fie daunele declinului și ale eșecului, fiind controlați de spirite inteligente mai puternice decât noi și care se află aproape, în zonele de progres sau de declin în care ajungem prin propria noastră frecvență.

De aceea, iadul este o chestiune de direcție spirituală.

Satana este inteligența perversă.

Răul reprezintă pierderea timpului cu lucruri inutile sau folosirea energiei în scopuri contrare menirii orânduite de Dumnezeu.

Suferința semnifică repararea sufletului sau o lecție repetată.

În orice caz, sufletele căzute, indiferent cine sunt ele, nu se află într-o cursă spirituală care să le condamne la o lăncetare veșnică într-o stare de nebunie, la o condiție complet lipsită de simțire, ca parte a colectivității dezîncarnate. Nu, ele interferează cu mulțimile terestre și au o puternică influență asupra multor case și administrații.